

Svajonų
ROMANAI

Aistra

CATHERINE MANN
Ar mes turime planą?

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 liepa-rugpjūtis

Alfa brolija

knygute.lt

Catherine Mann

(Ketrina Man)

AR MES TURIME PLANA?

Ketvirtasis serijos

Alfa brolija

romanas

Versta iš Catherine Mann, Yuletide Baby Surprise,
2013

© Catherine Mann, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Vilma Vaičiūnienė, vertimas iš anglų kalbos,
2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© ThinkstockPhotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-939-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Daktarę Marijamą Mandarą būtų buvę galima vieną iš paskutiniųjų priimti į gimnastikos grupę. Ne šiaip sau. Atletika? Silpnoji jos pusė. O kai ateidavo metas spėlioti žodžius, dalyvauti diskusijose ar matematikos konkursuose, ji sulaukdavo tūkstančio pasiūlymų.

Blogiausia, kad akademinės žinios nepadėjo greičiau įveikti įmantrių koridorių.

Labiau nei kada nors jai reikėjo paskubėti sprukti nuo karališkosios šeimos narius persekiojančių akių, stebinčių ją Žaliojo Kyšulio paplūdimio kurorte vakarinėje Afrikos pakrantėje, kuri priminė Havajus Šiaurės Atlante – dešimt salų, formuojančių pasagą. Jie apsistojo didžiausioje, Santjago, saloje.

Kad ir kur ji slapstėsi, aibė ryžtingų žmonių nekantriai siekė nusifotografuoti su princese. Kodėl jie negali suprasti, kad ji čia atvyko į medicinos konferenciją, o ne pabendrauti?

Pūškuodama Mari atsirėmė delnu į sieną po to, kai klupčiodama praskuodė pro vazone patupdytą palmę, apsuktą žibančia kalėdine girlianda. Nuo negailestingų persekiotojų sprukti ne taip lengva, kaip rodoma filmuose,

ypač kai nenori plūstis ar šokti pro langą. Artimiausią laiptinę buvo užblokavę du turistai, įnikę į įžymių vietų reklamos lankstinuką. Kitą išsigelbėjimo maršrutą užtvėrė valytojos vežimėlis. Kas jai liko – tik judėti į priekį.

Atgavusi pusiausvyrą ji patraukė sparčiu žingsniu, nes bėgdama būtų dar labiau atkreipusi dėmesį arba būtų susipainiojusios kojos. Įsispiriamos jos kurpaitės be kulniukų dunksėjo į ištaigingą kilimą kartu su *Paklausykite! Dainuoja Heraldas angelai* ritminga versija, vinguriuojančia iš muzikos grotuvo. Ji troško sulaukti šios medikų konferencijos pabaigos ir grįžti į savo tyrimų laboratoriją, kurioje atostogų kvailystės galėtų iškrapštyti iš galvos ir triuškinėti informaciją, o ne cuk-rinius dryžuotus saldinius.

Kalėdos daugeliui reiškė meilę, džiaugsmą ir šeimą. O jai – *smagu laikotarpį*, kuris priminė legendinius šeimos pykčius net prabėgus dvidešimčiai metų po tėvų skyrybų. Jeigu jos tėtis su mama gyventų kaimynystėje arba bent jau tame pačiame žemyne, šventės nekeltų tiek skausmo. Tačiau dešimtis metų tebesitęsė tariamas tarpžemyninis karas dėl jų vienintelio vaiko. Augdama Mari daugiau laiko praleido Atlantos oro uoste ir skraidydama su aukle,

nei iš tikrųjų švęsdama prie židinio su puodeliu kakavos rankose. Vienas Kalėdas net praleido viešbutyje, nes prieš persėdimą skrydis dėl snygio buvo atšauktas.

Šventinis staliukas su ratukais, stovintis vestibulyje, jai priminė anų metų kalėdinį maistą. Gal ji ir kvaištelėjusi, tačiau, įgavusi daugiau galių valdyti savo gyvenimą, Marijama rinkosi paprastesnes Kalėdas.

Nors tai padaryti ne visada įmanoma tiems, kurie augo karališkai. Jos motiną gniuždė nuolatinis prožektorių šviesų dėmesys. Išsiskyrusi su Žaviuoju Princu Vakarų Afrikoje, ji grįžo namo į Atlantą Džordžijoje. Tačiau Mari negalėjo skirtis su savo palikimu.

Jeigu tik tėvas ir jo pavaldiniai suprastų, kad ji geriausiai atstovautų mažam jų regionui, atlikdama tyrimus universiteto laboratorijoje, o ne be paliovos šypsodamasi per kaspinių kirpimo ceremonijas! Ji ilgėjosi patogių, beformių savo drabužių, visai nenorėjo nerimauti dėl to, kad turi atrodyti nepriekaištingai, it visuomet pasirengusi fotosesijai.

Galų gale Mari pamatė nesaugomą laiptinę. Žvilgtelėjo vidun: tuščia, tik *Paklausykit! Dainuoja Heraldą angelai* melodijos aidą pakeitė *Toli, édžiose*. Tereikėjo pakilti iš pirmo aukšto

į penktą ir ten, kambaryje, ji pasislėps nakčiai, lauks visų kitų savaitės renginių. Išsekusi po keturiolikos valandų dienos, perpildytos pri-statymų apie antivirusinius vaistus, ji jautėsi visai iškrikusi ir neketino žavingai šypsotis prieš fotoaparatus ar atsakinėti į laviną žurna-listų klausimų, įrašinėjamų telefonais. Ypatin-gai dabar, kai bet kas, ką ji sakytų, per kelias sekundes išplistų internete.

Grabaliodama turėklus ji stengėsi įveikti vie-ną laiptelį po kito. Nuo skubėjimo net ausyse pulsavo. Trečiame aukšte atsiduso ir stabtelė-jo atsikvėpti, kad galėtų užsikabaroti iki tikslo. Penktame aukšte pastūmė duris ir vos neatsi-trenkė į motiną ir jos paauglę dukrą, kurios ėjo iš savo kambario. Mergiotė antrąkart dėbtelėjo į Mari ir skubiai nusigrėžė. Nuplaudama nuo-vargį Marijamą užplūdo adrenalino banga, ir ji, įgavusi jėgų, lėkė per koridorių. Tik dabar ji skubėjo priešinga kryptimi, kad ją kur velnias.

Ne pats geriausias sprendimas paprasčiausiai grįžti koridoriumi atgal, nes nebuvo tikra, kad kelias tuščias. Bet ir stoviniuoti, aišku, ji negali. Jeigu pavyktų kaip nors užsimaskuoti, suklaidinti žmones. Nudelbusi galvą pro nu-leistas blakstienas stebėjo koridorių, įsidėmėjo žalvarinę багаžo lentynėlę ir milžiniškus Afri-

kos žolių vazonus.

Jos žvilgsnis apsistojo ties puikiu sprendimu – kambarių tarnybos vežimėliu. Tikriausiai paliktas. Ji apsidairė, ieškodama žmogaus su viešbučio uniforma, tačiau pastebėjo tik skubiai nueinančios moters nugarą, toji moteris prie ausies spaudė mobilųjį telefoną. Mari sekundėlę pakramtė lūpą ir pasileido prie staltiese uždengto vežimėlio.

Vogčiomis žvilgtelėjo po sidabro padėklų. Nuo su šafranu troškintos ėrienos tįso seilės ir sugurgė pilvas. O tiramisu gabalėlis gundė susirasti artimiausią užkaborį ir papuotauti po ilgų kalbų dienos, per kurią tęsė gurgūtelėti kavos ir vandens. Mari nuvijo nuodėmingas mintis. Kuo greičiau nusigaus iki kambario, tuo greičiau jos diena baigsis po karštu dušu, su padėklų maisto ir minkšta lova.

Kambarių tarnybos vežimėlio pristatymas buvo pati geriausia maskuotė. Ant jo rankenos kabėjo viešbučio darbuotojos uniformos švarakas, o lapelyje buvo aiškiai parašytas gavėjas – 5A kambarys.

Prasiveriančių lifto durų garsas paskatino Mari imtis veiksmų.

Ant susiglamžiusio kostiumėlio ji užsimetė

platų tamsiai žalią švarką. Kuo daugiau mas-kuotės – tuo geriau. Ant surištų plaukų užsi-maukšlinusi kepurę pradėjo stumti sunkų, ap-krautą vežimėlį kambario, kuris buvo korido-riaus gale, link, ir sau už nugaros išgirdo bal-sus.

– Matei ją? – portugalų kalba paklausė pa-auglė mergina, spigus jos balsas nuaidėjo per koridorių. – Lyg ir sakei, kad ji nubėgo laiptais į penktą aukštą.

– Tikrai ne ketvirtą? – paklausė kita tokiu pat spigiu balsu.

– Aš įsitikinusi, – atsakė trečias balsas. – Pa-ruoškite telefonus. Už nuotraukas gausime nemenką sumelę.

Nė už ką.

Mari stūmė vežimėlį. Porcelianas barškėjo, o ratukai girgždėjo. Prakeikimas, jis sunkesnis nei atrodė. Ji stipriau įsikirto kulniukais į kilimą ir stūmė toliau. Žingsnis po žingsnio, pro ant sienų iškabintas kaukes ir didžialapes gėles vazonuose ji stūmėsi prie 5A kambario.

Sąmokslininkų trijulė artinosi.

– Gal paklauskime tos moters su vežimėliu, gal ji matė...

Iš baimės jai pašiorpo nugarą. Nuotraukos

sukels dar daugiau gėdos, jeigu jos pričiups ją su tokia maskuote. Reikia sprukti į 5A kambary. Dabar. Vario lentelė rodė, kad Marijama pasiekė reikiamą vietą.

Mari nuspaudė skambutį – dukart, paskubomis.

– Kambarių tarnyba, – šūktelėjo nuleidusi galvą.

Šuoliavo sekundės. Rizika įsibrauti vidun ir nuslėpti tapatybę nuo vieno žmogaus atrodo mažiau bauginanti nei stoviniuoti su dievai žino kam pasiryžusia grupele mergiočių.

Vos pradėjus nerimauti, kad laikas greit baigsis, dėkui Dievui, durys atsivėrė. Ji įpuolė vidun, rankos buvo įtemptos nuo vežimėlio svorio, o nosis užuodė vyriško muilo kvapą. Jos mėgstamiausias – švaros ir gaivos dvelksmas, ne koks paprastas ar šleikštus. Jai susipynė kojos.

Kliūdama už savo pačios kojų ji toli gražu ne oriai įstūmė vežimėlį. Bet Mari niekada nebuvo grakšti ir kerinti mergina. Ji buvo intelektualai, pasipūtusi vėpla, tikras šeimos atstovės spaudai nusivylimas, nes toji tikėjosi, kad Marijama pasirodys esanti oresnė.

Nors ir skubėjo įsmukti vidun, ją vis tiek už-

valdė smalsumas. Koks vyras renkasi paprastą kvapą, tačiau apsistoja prabangiuose apartamentuose? Bet ji nediršo pakelti akių ir dirstelėti į jį.

Tik nužvelgė kambarį, akimis ieškodama kitų gyventojų, nors kambarių tarnybos vežimėlyje buvo patiekalas vienam. Vienas itin sotus patiekalas. Ji dardantį vežimėlį prastūmė pro tylų liūtą. Kambarys atrodė tuščias, šviesos prigesintos. Storos odos sofas ir stambaus medžio stalas užpildė pagrindinę erdvę. Nuo lubų iki grindų siekiančios žaliuzės buvo atitrauktos ir pro panoraminį langą buvo matyti mėnulio nutviekstas paplūdimys. Horizonte tvaskėjo jachtų ir žvaigždžių žiburėliai. Krantą apšvietė ant palmių ir vaismedžių sukabinti žibintai. Tolumoje ant kalvos bolavo akmeninė bažnytelė.

Marijama atsikrenkštė ir pasuko prie stalo, lango link.

- Sudėsiu jums viską ant stalo.

- Ačiū, - sugriaudėjo pažįstamas, nepamirštamasis balsas, ir ji sustingo. - Bet galite palikti ir čia, prie židinio.

Jos smegenims nereikėjo nė sekundės, kad pažintų gilų, žemą balso toną. Nugara perbėgo

ledinė srovė, it sniegas būtų užvertęs jos afrikietiškas Kalėdas.

Nereikėjo net atsigręžti, kad įsitikintų, jog likimas iš jos šaiposi. Jos susierzinimas virto dar didesne neviltimi. Iš visų viešbučio kambarių ji kažkodėl pasirinko žengti į daktaro Rovano Buto kambarį.

Profesinis jos žlugimas.

Gydytojas, kurio atradimus ji viešai išjuokė.

Ką, po perkūnais, jis čia veikia? Ji patikrino programą bei pranešėjų vardus ir galėjo prisiękti, kad iki pat savaitės pabaigos sąrašė jo nebuvo.

Jai už nugaros užsidarydamos dunkstelėjo durys. Ryžtingų, tvirtų jo žingsnių aidas sklido čia pat, jo kvapas irgi ją pasiekė. Marijama tebestovėjo nuleidusi galvą, tyrinėjo jo batus ir švarių blukintų džinsų galus.

Neapleido viltis, kad jis jos nepažins.

- Tuomet paliksiu jūsų maistą štai čia, - tyliai pasakė ji. - Gražaus vakaro.

Aukštas, tvirtas kūnas užtvėrė jai kelią. Viešpatie, ji įstrigo tarp uolų. Jos žvilgsnis klaidžiojo po jo krūtinę.

Po labai kietą, raumeningą vietą, paslėptą susagstytų marškinių, kurių rankovės buvo

atraitotos ir kurie buvo nesukišti į kelnes. Ji puikiai prisiminė kiek-vieną raumeningą, nervinantį jo kūno colį.

Ir meldėsi, kad būtų nepažinęs jos per pasakutinį susidūrimą, įvykusį prieš penkis mėnesius konferencijoje Londone. O pati jau degė iš gėdos.

Nors buvo nusukusi veidą, nereikėjo žvilgtelti dar sykį, kad prisimintų gražų jo veidą. Saulės nubučiuotas jis dar labiau priminė Bradą Pitą. Šviesūs smėlio spalvos plaukai tikriausiai tokie susivėlę, kad nepritiktų jokiam medicinos profesionalui. Bet jis intensyviai pasinėręs į filantropų žygdarbius, tad nesivargina užsiimti kasdiene veikla, tokia kaip apsilankymas pas kirpėją.

Pasaulis laiko jį daktaru Astringu Tobuluoju, tačiau ji negalėtų toleruoti to, kaip jis apeina taisykles.

- Panele, - jis palinko, lyg norėtų atkreipti jos dėmesį, - ar viskas gerai?

Tu tik tylėk. Iš nugaros jis jokių būdu jos nepažins. Ji verčiau išdrįstų padovanoti spaudai kelias nuotraukas nei pažvelgti į šitą vyrą, užsidėjusi velnionišką Kalėdų Senio kepurę.

Akiratyje pasirodė plati ranka su į tūtelę su-

suktais arbatpinigiais.

- Linksmų Kalėdų, - jeigu ji nepaims pinigų, pasirodys įtartina. Sugnybusi suvyniotus banknotus ji kiek įmanydama bandė prie jo neprisiliesti. Ištraukusi pinigus mintyse prisiekė paaukoti juos labdarai. - Ačiū už dosnumą.

- Labai prašom, - švelnus bjauriai tobulo vyriškio balsas skambėjo pernelyg gundomai.

Sunkiai atsikvėpusi ji apėjo jį. Beveik laisva. Ranka suėmė šaltą varinę durų rankeną.

- Daktare Mandara, jūs tikrai taip greit išeisite? - jis paklausė su akivaizdžia pašaipa.

Pažino ją. Prakeikimas. Tikriausiai patenkin-tas kvailai šypsojosi, šunsnukis.

Priėjo per žingsnį, jo krūtinės šiluma kaitino jos skruostus.

- O aš pamaniau, kad jūs leidotės į šią avantiūrą ir įsmukote į mano kambarį tam, kad mane suviliotumėte.

Daktaras Rovanas Butas laukė, kol jo žodžiai nebeaidės: galimybė kivirčytis su seksualia princese bei tyrimų mokslininke - ir taip žadino jaudulį. Jis negalėjo paaiškinti, kodėl Marijama Mandara kėlė jam geidulį, jau seniai liovėsi tai analizuoti. Jo susižavėjimas Mari buvo nepaaiškinamas faktas....